

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 2. novembra 2010 v Bratislave v trestnej veci proti obvinenému **JUDr. P. P.**, pre zločin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ a § 140 písm. c/ Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., o sťažnosti obvineného proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, z 22. októbra 2010, sp. zn. Tp 89/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. napadnuté uznesenie **s a z r u š u j e** v celom rozsahu a obvinený JUDr. P. P., nar. X., **s a p r e p ú š ť a** z väzby na slobodu.

O d ô v o d n e n i e

Sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej už len „Špecializovaný trestný súd“), uznesením z 22. októbra 2010, sp. zn. Tp 89/2010, vzal do väzby obvineného JUDr. P. P., nar. X., trvale bytom H., ul. K. X./X., z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. s tým, že táto mu začala plynúť dňa 20. októbra 2010 od 10.36 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici. Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. a/ Tr. por. neprijal ponuku prevzatia záruky za ďalšie správanie obvineného ponúknutú jeho manželkou JUDr. K. P., podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. per analogiam s poukazom na článok 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej už len „Ústava SR“) a článok 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej už len „Dohovor“) neprijal tiež písomný sľub obvineného a napokon podľa § 81 ods. 1 Tr. por. per analogiam s poukazom na článok 154c ods. 1 Ústavy SR a článok 5 ods. 3 Dohovoru neprijal ani peňažnú záruku ponúknutú manželkou obvineného.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený JUDr. P. P. ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú neskôr prostredníctvom svojich obhajcov JUDr. Z. C. a Mgr. R. T., PhD. aj písomne zdôvodnil.

V jej písomnom odôvodení pritom uviedol, že rozhodnutie súdu považuje z viacerých dôvodov za nezákonné a podanou sťažnosťou sa preto domáha jeho zrušenia a prepustenia z väzby na slobodu.

V prvom rade upozornil na tú skutočnosť, že v danom prípade nie je daná pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu. Zločin, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie nie je totiž uvedený v ustanovení § 14 Tr. por., kde je uvedený taxatívny výpočet trestných činov, na ktoré sa vzťahuje pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu. V prípade, že by súd odôvodňoval svoju pôsobnosť spoločným konaním v inej veci, kde je daná pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu, poukázal na tú skutočnosť, jeho pôsobnosť sa vzťahuje na trestné činy súvisiace s trestnými činmi uvedenými v písmenách a/ až j/ alebo k/, § 14 Tr. por., ak sú splnené podmienky na spoločné konanie. Avšak v danom prípade tieto podmienky podľa jeho názoru splnené nie sú, a to z dvoch zásadných dôvodov. Po prvé trestný čin, pre ktorý je stíhaný nesúvisí so žiadnym z trestných činov uvedených v ustanovení § 14 Tr. por. (trestného činu sa mal dopustiť v súvislosti s „drogovým trestným činom“), a teda neexistuje vecná súvislosť medzi trestnými činmi. Po druhé § 14 písm. l/ Tr. por. navyše predpokladá, že musia byť splnené podmienky na spoločné konanie, čo však v jeho prípade neprichádza do úvahy, a to aj s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 1 Tr. por. Spoločné konanie by totiž v tomto prípade nepochybne bránilo ukončeniu jeho trestnej veci v primeranej lehote, nakoľko v trestnej veci úkladnej vraždy, ku ktorej bola pripojená, sa bude vykonávať vzhľadom na charakter skutku a množstvo obvinených rozsiahle dokazovanie a vyšetrovanie. Vyšetrovanie v tejto trestnej veci je iba v počiatočnom štádiu, na rozdiel od jeho trestnej veci, v ktorej sa vzhľadom na charakter spáchaného činu bude vykonávať iba jednoduché vyšetrovanie, ktoré napokon už takmer vykonané bolo. Zároveň v tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 18 ods. 4 Tr. por., ktoré vylučuje spojenie veci podľa § 18 ods. 1 Tr. por. na spoločné konanie. S ohľadom na uvedené má teda za to, že nie sú dané podmienky na spoločné konanie s trestnou vecou úkladnej vraždy prostredníctvom osoby obvineného S.. Ako ďalej zdôraznil, v jeho prípade došlo k nezákonnému pozbaveniu osobnej slobody, v rozpore s účelom čl. 17 Ústavy SR, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli a taktiež v rozpore s účelom čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, v zmysle ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Okrem vyššie uvedených skutočností poukázal i na to, že súd nenaplnil ustanovenie § 72 ods. 2 Tr. por., keďže odôvodnenie rozhodnutia o jeho vzatí do väzby neobsahuje uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. V tejto súvislosti uviedol, že v odôvodnení napadnutého uznesenia sa uvádza, že „zo samotného skutku, z ktorého je JUDr. P. obvinený vyplýva skutočnosť, že mal pôsobiť na svedkov v snahe mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie v úmysle zakryť trestný čin, z ktorého je obvinený R. M....“, avšak v samotnom uznesení o vznesení obvinenia sa neuvádza, že by mal pôsobiť na viacerých svedkov. Sudca pre prípravné konanie teda odôvodnil jeho vzatie do väzby touto, z ničoho nevyplývajúcou a nepreukázanou skutočnosťou.

Ďalej sa obvinený podrobne zaoberal tým, prečo v jeho prípade nemožno hovoriť o existencii ani jedného z dôvodov väzby uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ Tr. por. V súvislosti s prvým z uvedených dôvodov poukázal predovšetkým na to, že už v oboch trestných veciach vypovedal plnú moc všetkým obvineným, ktorých zastupoval. Ako ďalej uviedol, v napadnutom uznesení sa uvádza, že „hrozí dôvodná obava, že sa po prepustení na slobodu bude správať spôsobom, ktorý predpokladá dôvod kolúznej väzby až aj s poukazom na samotnú podstatu stíhaného skutku, čo je umocnené teraz už aj osobným záujmom obvineného“, no podľa jeho názoru ani táto skutočnosť z ničoho nevyplýva. Z rozhodnutia nie je pritom ani zrejmé, o aký „osobný záujem obvineného“ by sa malo jednať a už vôbec nie je zrejmé a preskúmateľné, z akého dôvodu by mal byť dôvodom jeho väzby. Taktiež má za to, že pokiaľ sa mal stíhaného skutku dopustiť v súvislosti s trestnou vecou vedenou pod sp. zn. KRP-117/OVK-TT-2010 a v súvislosti s I. S. v procesnom postavení svedka, z ničoho nie je možné vyvodiť záver, že by sa mal obdobného konania dopustiť v súvislosti s inou trestnou vecou (sp. zn. PPZ-193/BOK-ZA-2010) a v súvislosti s inými svedkami, ktorí majú byť v inej trestnej veci vypočutí. Orgány činné v trestnom konaní (ďalej už len „OČTK“) doposiaľ nepredložili žiadne dôkazy preukazujúce súvislosť trestného činu, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie s trestným činom úkladnej vraždy, v ktorej je obvinený o.i I. S.. Rozhodnutie je tak založené len na podklade prezumpcie, že by mohol ovplyvňovať svedkov vo veci úkladnej vraždy, ktorí neboli doteraz vypočutí, čo treba považovať v právnom štáte za absolútne neprijateľné. Pokiaľ ide o druhý dôvod väzby, obvinený poukázal na to, že tým, že sa v napadnutom uznesení uvádza, že „existuje reálna obava, že by obvinený mohol pokračovať v trestnej činnosti toho istého druhu, keďže vystupoval ako advokát v trestnej veci vedenej pod sp. zn. KRP-117/OVK-TT-2010 a tiež č. k. PPZ-193/BOK-ZA-2010 a sú mu známe mená svedkov,

na základe ktorých bolo vznesené obvinenie a títo svedkovia ešte neboli vypočutí po vznesení obvinenia.“, sa vlastne v rozpore s ustanovením § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zakladá dôvod väzby na potrebe uskutočnenia výsluchu iba neurčito vymedzeného okruhu svedkov a na hypotetickej obave z ich možného ovplyvňovania. Opätovne zdôraznil, že podľa jeho názoru OČTK a súd v danom prípade spájajú dve veci, ktoré absolútne spolu nesúvisia a navyše nemajú reálny podklad a neboli nijakým spôsobom preukázané. Samotné podozrenie zo spáchania trestného činu samo o sebe nemôže byť titulom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pretože neexistuje skutočná obava z pokračovania v trestnej činnosti (v súčasnosti už nie je spôsobilý takú trestnú činnosť páchať, keďže v uvedených trestných veciach vypovedal klientom plnú moc). Obvinený má teda za to, že keďže v odôvodnení napadnutého uznesenia nie sú uvedené dostatočne konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavy z následkov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ Tr. por., je potrebné ho považovať za nepreskúmateľné, a preto odporujúce princípom riadneho a spravodlivého procesu.

Obvinený namietal i tú skutočnosť, že vyšetrovateľ dňa 20. októbra 2010 odoprel jeho obhajkyňu nahliadnúť do vyšetrovacieho spisu, pričom toto svoje rozhodnutie žiadnym spôsobom neodôvodnil a neuviedol teda ani žiadne závažné dôvody v zmysle § 69 ods. 2 Tr. por. Nezákonnosť postupu vidí obvinený napokon i v tom, že ani jemu, ani jeho obhajkyňu nebolo doposiaľ doručené uznesenie o spojení vecí s vecou ČVS: PPZ-193/BOK-ZA-2010.

Obvinený je toho názoru, že jeho vzatie do väzby má politické pozadie v úmysle zastrašiť obvinených a obhajcov v politicky exponovanej trestnej veci úkladnej vraždy. Postup polície považuje za nezákonný a účelový. Napokon i výsluch svedka – vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v T. S. O. konaný dňa 20. októbra 2010 bol podľa neho vykonaný nezákonne, keďže už v tento deň mal zvolenú obhajkyňu, o čom vyšetrovateľ vedel, no táto napriek tomu o predmetnom úkone informovaná nebola.

Nakoniec obvinený poukazuje i na nezákonnosť postupu súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o nahradenie väzby niektorou z možností uvedených v ustanovení § 80 a § 81 Tr. por., čo malo byť posúdené v zmysle § 7 Tr. por. ako predbežná otázka. Je presvedčený o tom, že v jeho prípade boli splnené podmienky na postup v zmysle vyššie uvedených ustanovení. Má za to, že súd v danom prípade absolútne nerešpektoval zásadu primeranosti a zároveň jednu zo základných zásad trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 2 Tr. por., keďže rozhodnutie o jeho vzatí do väzby nemožno v žiadnom prípade považovať za primerané povahe skutku, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie.

Obvinený je teda s ohľadom na vyššie uvedené toho názoru, že zákonné dôvody väzby nie sú u neho v žiadnom prípade dané. Verí, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nepodľahne verejnému záujmu, bude rozhodovať nezávisle a nestranne, preskúma všetky podstatné okolnosti prípadu a prepustí ho z väzby na slobodu.

Pokiaľ ide o odôvodnenie podanej sťažnosti prostredníctvom obhajcu Mgr. R. T., PhD., toto bolo doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v deň konania neverejného zasadnutia a je v ňom vyjadrených v podstate niekoľko dôvodov, pre ktoré možno podľa obvineného považovať jeho vzatie do väzby ako i držanie v nej za nezákonné.

Čo sa týka prvého dôvodu, obvinený v prvom rade poukázal na to, že Ústava SR č. 460/1992 Zb. pôvodným znením čl. 17 ods. 3, pokiaľ ide o lehoty bola zhodná s čl. 8 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ďalej už len „Listina“). K zmene lehôt uvedených v čl. 17 ods. 3 Ústavy SR došlo až ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava SR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov s účinnosťou od 1. júla 2001, a to tak, že lehota pre prepustenie zadržanej osoby na slobodu alebo jej odovzdanie súdu bola zmenená z 24 hod. na 48 hod. a lehota pre vypočutie zadržanej osoby sudcom a rozhodnutie o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu bola zmenená z 24 hod. na 48 hod. a pri obzvlášť závažných trestných činoch na 72 hod. od prevzatia (rovnaké lehoty stanovuje i Tr. por. v § 85 ods. 4 a § 87 ods. 2). Čl. 8 ods. 3 Listiny novelizovaný nebol.

Ako ďalej podotkol, z čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR vyplýva, že Listina i Ústava SR majú rovnakú právnu silu, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky nie je príslušný na konanie o súlade právnych predpisov rovnakej právnej sily (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. mája 2000, sp. zn. PL. ÚS 14/00). O neplatnosti Listiny alebo jej čl. 8 ods. 3 Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 152 ods. 3 Ústavy SR doposiaľ nerozhodol.

Vzhľadom na rovnakú právnu silu Ústavy SR (ústavného zákona č. 90/2001 Z. z.) a Listiny má obvinený za to, že v jeho trestnej veci bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a špecializovaného trestného súdu postupovať v súvislosti s jeho zadržaním a vzatím do väzby v súlade s čl. 8 ods. 3 Listiny, nakoľko tento ustanovuje prísnejšie podmienky pre prípadný zásah do základného práva na osobnú slobodu a zabezpečuje väčší rozsah práva na osobnú slobodu ako čl. 17 ods. 3 Ústavy SR. Keďže nejde o rozsah

odporujúci Ústave SR (čl. 152 ods. 1 Ústavy SR), je potrebné podľa jeho názoru vždy aplikovať ustanovenie čl. 8 ods. 3 Listiny.

V tejto súvislosti tiež uviedol, že vzhľadom na uverejnenie uznesenia č. 519 (uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky z 18. decembra 1996 k návrhu legislatívnych pravidiel tvorby zákonov uverejnené v Zbierke zákonov pod č. 19/1997 Z. z.) a uznesenia č. 241 (uznesenie vlády Slovenskej republiky z 8. apríla 1997, ktorým boli schválené legislatívne pravidlá vlády Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke zákonov pod č. 372/2000 Z. z.) v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, obsahujúcich identickú úpravu legislatívnych pravidiel týkajúcich sa novelizácie zákonov (zakazujú nepriamu novelizáciu), právom očakával, že ak ústavný zákon č. 90/2001 Z. z. zmenou čl. 17 ods. 3 Ústavy SR umožní väčší zásah do práva na osobnú slobodu, takáto zmena sa premietne i do príslušného ustanovenia Listiny prostredníctvom jej novelizácie osobitným článkom. No keďže takto zákonodarca nepostupoval, bolo vzhľadom na princíp právnej istoty, znenie čl. 152 ods. 1 Ústavy SR a § 1 ods. 1 Listiny povinnosťou vyšetrovateľa Policajného zboru, prokurátora špeciálnej prokuratúry a Špecializovaného trestného súdu pri aplikácii ustanovení § 85 a § 87 Tr. por. postupovať tak, aby boli dodržané lehoty stanovené v čl. 8 ods. 3 Listiny.

Obvinený upozornil i na tú skutočnosť, že o prípadnom zrušení čl. 8 ods. 3 Listiny by mohol rozhodnúť len Ústavný súd Slovenskej republiky, pričom neplatnosť tohto ustanovenia by vznikla až deväťdesiatym dňom po uverejnení rozhodnutia o jeho neplatnosti spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov (čl. 152 ods. 2 Ústavy SR). Z uvedeného teda vyplýva, že čl. 8 ods. 3 Listiny je stále platným a ustanovenia § 85 ods. 4 a § 87 ods. 2 Tr. por. sú s ním v rozpore.

S ohľadom na vyššie uvedené a tiež s poukazom na čl. 5 ods. 1 Dohovoru, ktorý vyžaduje, aby pozbavenie slobody bolo v súlade so všetkými vnútroštátnymi právnymi predpismi, dospel obvinený k takému záveru, že keďže k jeho zadržaniu došlo dňa 20. októbra 2010 o 10.36 hod. a návrh prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej už len „ÚŠP GP SR“) z 21. októbra 2010, sp. zn. VII Gv 112/10, na jeho vzatie do väzby, bol Špecializovanému trestnému súdu doručený až 21. októbra 2010 o 16.50 hod., z dôvodu prekročenia 24 hod. lehoty prokurátorom na jeho odovzdanie ako zadržaného súdu spolu s návrhom na jeho vzatie do väzby mal byť prepustený na slobodu (čl. 8 ods. 3 Listiny, § 85 ods. 4 Tr. por. in fine, čl. 5 ods. 1 písm. c/, čl. 5 ods. 3 Dohovoru). Ako ďalej zdôraznil, okrem spomenutého prekročenia

lehoty bolo povinnosťou Špecializovaného trestného súdu ho do 24 hod. od prevzatia vypočúť a rozhodnúť o väzbe alebo prepustiť na slobodu. Nakoľko ale napadnuté uznesenie Špecializovaného trestného súdu bolo vyhlásené až dňa 22. októbra 2010 asi o 17.00 hod., z dôvodu prekročenia 24 hod. lehoty sudcom mal byť prepustený na slobodu i z tohto dôvodu (čl. 8 ods. 3 Listiny, § 87 ods. 2 veta prvá Tr. por., čl. 5 ods. 1 písm. c/, čl. 5 ods. 3 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru). Formálne podmienky pre jeho vzatie do väzby teda neboli splnené.

S prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu obvinený dodal, že vzhľadom na medzitýmne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej už len „ESLP“) vo veci Šutek proti Slovensku, sťažnosť č. 17517/07 a Michalko proti Slovensku, sťažnosť č. 35377/05 - pripojené v prílohe tohto odôvodnenia – je zrejmé, že ESLP sa bude zaoberať rozdielne stanovenými lehotami pre odovzdanie zadržaného súdu v Listine oproti Ústave SR a Trestnému poriadku. Navyše pripojil i medzitýmne rozhodnutie ESLP vo veci Gál proti Slovensku, sťažnosť č. 45426/06, z ktorého je zrejmé, že senát Krajského súdu v Trnave sa v uznesení zo dňa 16. februára 2006 stotožnil s námietkami sťažovateľa o nedodržaní 24 hod. lehoty pre odovzdanie zadržaného súdu a nariadil prepustenie sťažovateľa z väzby. Vo všetkých vyššie uvedených veciach ESLP pritom neodmietol sťažnosť ako zjavne nepodloženú podľa čl. 35 Dohovoru a zástupcovi Slovenskej republiky pred ESLP položil konkrétne otázky týkajúce sa zlučiteľnosti pozbavenia osobnej slobody po uplynutí 24 hod. lehoty s čl. 5 ods. 1 Dohovoru a kvality vnútroštátneho práva v súvislosti s odovzdaním zadržaného obvineného súdu.

Ďalšia námietka obvineného smerovala voči tomu, že o jeho vzatí do väzby nerozhodol nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom. Poukázal na to, že pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety Ústavy SR treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia Ústavy SR a dohovoru o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva (napr. čl. 5 ods. 4 Dohovoru). Za zákonného sudcu treba považovať podľa viacerých právnych prameňov sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady pre výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. II. ÚS 16/00).

Ako ďalej zdôraznil, s účinnosťou od 17. júla 2009 bol zriadený Špecializovaný trestný súd (§ 1 ods. 1 zákona č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov) a i keď z ustanovenia § 18i čl. XII zákona č. 291/2009 Z. z.

vyplýva, že dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 17/08 z 20. mája 2009 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky prechádza zo Špeciálneho súdu na Špecializovaný trestný súd okrem iného výkon súdnictva, uvedené ešte automaticky neznamená, že o jeho vzatí do väzby mal rozhodovať sudca pre prípravné konanie JUDr. Ján Giertli. Z čl. 141a písm. b/ Ústavy SR a naň nadväzujúcich ustanovení § 11 ods. 1 a ods. 2, § 12 ods. 1 a ods. 2, § 14 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov totiž vyplýva, že rozhodovať o pridelení, dočasnom pridelení a preložení sudcov patrí do výlučnej pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky (žiadny iný orgán Slovenskej republiky, vrátane Národnej rady Slovenskej republiky si túto pôsobnosť nemôže atrahovať), pričom na internej stránke Súdnej rady Slovenskej republiky nie je po 17. júli 2009 uverejnené žiadne také uznesenie, ktorým by bol predseda senátu JUDr. Ján Giertli dočasne pridelený alebo preložený na výkon funkcie na Špecializovaný trestný súd.

Uviedol, že ustanovenie čl. 143 ods. 2 Ústavy SR je jediné možné riešenie kreovania alebo korekcie úpravy súdnej sústavy v právnom štáte, ktoré sa však musí pri rešpektovaní zásad právneho štátu aplikovať vo vzájomnej súvislosti s inými ustanoveniami Ústavy SR, teda aj s ustanovením o nepreložiteľnosti sudcu podľa čl. 148 ods. 1 Ústavy SR a ustanovením o pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky podľa čl. 141a ods. 4 písm. b/ Ústavy SR. Ustanovenie § 18i čl. XII zákona č. 291/2009 Z. z. vo svojej podstate realizuje preloženie sudcov na novovzniknutý súd, na ktoré je potrebné získať súhlas sudcu podľa čl. 148 ods. 1 Ústavy SR.

S ohľadom na vyššie uvedené je teda obvinený toho názoru, že keďže sudca pre prípravné konanie JUDr. Ivan Giertli nebol dočasne pridelený alebo preložený na výkon funkcie na Špecializovaný trestný súd v súlade s Ústavou SR a zákonom, vydaním napadnutého uznesenia Špecializovaného trestného súdu z 22. októbra 2010 bol v rozpore s čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 4 Dohovoru odňatý zákonnému sudcovi a o jeho vzatí do väzby teda nerozhodol „nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom“. Rovnako má za to, že o jeho vzatí do väzby nerozhodol súd, ktorý by bol nestranný, nakoľko uvedený vadný postup posudzovaný na základe objektívneho kritéria vzbudzuje opodstatnené pochybnosti o jeho nestrannosti.

V predmetnom odvodnení podanej sťažnosti obvinený opakovane poukázal i na tú skutočnosť, že v danom prípade nebola podľa jeho názoru daná pôsobnosť Špecializovaného

trestného súdu podľa § 14 písm. l/ Tr. por., nakoľko ohľadne jeho trestnej veci pôvodne vedenej pod ČVS: PPZ-243/BOK-ZA-2010 neboli splnené podmienky na vykonanie spoločného konania (§ 18 ods. 1 a ods. 4 Tr. por.). Aj z tohto dôvodu bol teda vydaním napadnutého uznesenia v rozpore s čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 4 Dohovoru odňatý zákonnému sudcovi a o jeho vzatí do väzby tak nerozhodol „nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom“.

Obvinený má za to, že jeho vzatie do väzby a držanie v nej je nezákonné napokon aj z toho dôvodu, že jeho trestné stíhanie je založené výlučne na dôkazoch, ktorých zákonnosť nie je možné z dôvodov nižšie uvedených preskúmať.

Z uznesenia o vznesení obvinenia z 20. októbra 2010 vyplýva, že dňa 29. septembra 2010 mal posielat' tam citované SMS správy z účastníckej stanice s tel. číslom X., pričom vo vyšetrovacom spise sú založené prepisy hovorov z 29. septembra 2010 (príloha č. 1 až 4 k č.p.: PPZ-ZPČ-Z-IV-236/2010), z ktorých je zrejmé, že tieto boli získané na základe rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.p.: KSTT-V-186-1/2010-Ntt a rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.p. KSTT-V-279-1/2010-Ntt. Kópie predmetných rozhodnutí mali byť pritom v zmysle žiadosti vyšetrovateľa z 20. októbra 2010 (č. l. 480 vyš. spisu) zaevidované pod č.: PPZ-V-525/2010-BOK-Z a PPZ-V525-1/2010-BOK-Z a uložené v utajovanej prílohe spisu ČVS: PPZ-243/BOK-ZA-2010, avšak ako obvinený zdôraznil, predmetný vyšetrovací spis žiadnu utajovanú prílohu neobsahuje, čo mala potvrdiť jeho obhajcovi aj zapisovateľka, prítomná pri nazretí do vyšetrovacieho spisu na Najvyššom súde Slovenskej republiky dňa 27. októbra 2010. V rozpore s ustanoveniami § 87 ods. 1 a § 72 ods. 4 Tr. por. tak nebol pripojený k návrhu prokurátora z 21. októbra 2010 celý doposiaľ získaný spisový materiál.

Obvinený upozornil na tú skutočnosť, že i v súvislosti s väzobným rozhodovaním je povinnosťou všeobecného súdu skúmať a hodnotiť, či dôkazy, na ktorých je založené obvinenie konkrétnej osoby, boli získané zákonným spôsobom. Z nezákonne získaných dôkazov nie je totiž možné vyvodzovať okolnosti a zistenia, významné pre záver o existencii niektorého z dôvodov väzby vrátane záveru o dôvodnosti trestného stíhania obvineného.

Ako poslednú námietku obvinený uviedol to, že Špecializovaný trestný súd sa v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia podľa neho dostatočne nevysporiadal s ponukami nahradenia jeho väzby, keďže nie je z neho zrejmé, ako boli rešpektované princípy

zdržanlivosti (väzba ako *ultima ratio* procesných opatrení) a primeranosti (proporcionalita ku charakteru a závažnosti činu, ako aj k druhu a výške očakávaného trestu, či inej trestnoprávnej sankcie) väzobného práva, a ako bol braný zreteľ na jeho doterajší život, osobné a sociálne pomery a osobitne spoločenské väzby. Rovnako nie je z neho zrejmá ani závažnosť usvedčujúcich dôkazov, ktorá však vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ani nemohla byť preskúmaná.

Obvinený je - odhliadnuc od nezákonnosti pozbavenia jeho osobnej slobody z dôvodov vyššie uvedených - toho názoru, že ďalšie trvanie jeho väzby je vzhľadom na ponúknuté záruky a prezumpciu nevinu opatrením neprimeraným a disproportcionálnym, nerešpektujúcim princíp zdržanlivosti a základné zásady väzobného práva a porušuje jeho práva vyplývajúce z čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 3 Dohovoru.

Vzhľadom na vyššie uvedené teda obvinený JUDr. P. P. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Špecializovaného trestného súdu z 22. októbra 2010, sp. zn. Tp 89/2010, zrušil a prepustil ho ihneď z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne zistil, že sťažnosť je prípustná a bola podaná oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote. Na základe toho potom v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie týmto výrokom predchádzajúce, pričom dospel k záveru, že **sťažnosť obvineného je dôvodná.**

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor Západ Trnava z 12. októbra 2010 bolo pod sp. zn. ČVS: PPZ-243/BOK-ZA-2010 podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. začaté trestné stíhanie pre zločin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Dňa 20. októbra 2010 o 10.36 hod. bol JUDr. P. P. podľa § 85 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. vyšetrovateľom tej istej policajnej súčasti, po predchádzajúcom telefonickom súhlase prokurátora, zadržaný ako podozrivý zo spáchania vyššie uvedeného zločinu.

Následne toho istého dňa mu bolo pod sp. zn. ČVS: PPZ-243/BOK-ZA-2010 podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie pre zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ a § 140 písm. c/ Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. a obvinenie bolo vznesené tiež I. S. pre zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že :

Mgr. P. P. ako obhajca obvineného R. M. v trestnom konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS: KRP-117/OVK-TT-2010 na Úrade justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave dňa 29. septembra 2010 v čase okolo 13.20 hod. počas výsluchu svedka Mgr. J. V. z účastníckej stanice s telefónnym číslom X. evidovanej na meno P. P., H., K. X./X., zaslal na účastnícku stanicu s telefónnym číslom X. evidovanú na meno I. S., H., Z. X./X., SMS správu s textom: „*Zle vypovedal V., nebol vami kontaktovaný 5.9.2010 ohľadom zmluvy*“, pričom vedel, že túto účastnícku stanicu v tom čase používa I. S. a uvedená SMS správa mu ako adresátovi bude doručená, následne I. S. z účastníckej stanice s telefónnym číslom X. zaslal na účastnícku stanicu s telefónnym číslom X. SMS správu s textom: „*Co mam povedat ja?*“, pričom vedel, že túto účastnícku stanicu v tom čase používa Mgr. P. P. a uvedená SMS správa mu ako adresátovi bude doručená, následne Mgr. P. P. z účastníckej stanice s telefónnym číslom X. krátko po skončení výsluchu svedka V. zaslal na účastnícku stanicu s telefónnym číslom X. SMS správu s textom: „*Chorvátsko ok ale zmluvu mal M. doma ale vy ste najprv isli za V. lebo to požiadal M. ale V. nedvihol, tak ste boli za jeho otcom a ten ju mal. To ste vsak nepovedali M. aten zostal vtom ze je od V..*“, a následne bezprostredne po ukončení výsluchu svedka Mgr. J. V., I. S. toho istého dňa v čase o 13.45 hod. ako svedok v tomto trestnom konaní nepravdivo vypovedal podľa vyžiadaných a zaslaných inštrukcií v SMS správach od Mgr. P. P. za jeho prítomnosti ako obhajcu obvineného R. M. na tomto procesnom úkone, pričom Mgr. P. P. a I. S. tak konali za účelom vyvinieť obvineného R. M. zo skutku, za ktorý je stíhaný v uvedenom trestnom konaní.

Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor Západ, Oddelenie vyšetrovania Trnava z 20. októbra 2010, sp. zn. ČVS: PPZ-193/BOK-ZA-2010, bola podľa § 21 ods. 3 Tr. por. (per analogiam) s poukazom na § 18 ods. 1 Tr. por. spojená na spoločné konanie vyššie uvedená trestná vec ČVS: PPZ-243/BOK-ZA-2010 s trestnou vecou obvinených M. P., I. S., R. T., R. M., P. D., vedenou pod ČVS: PPZ-193/BOK-ZA-2010, pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy

podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák., s tým, že spoločné konanie bude vedené na Úrade boja proti organizovanej kriminalite, Odbor Západ pod ČVS: PPZ-193/BOK-ZA-2010.

Prokurátor ÚŠP GP SR podal na základe podnetu vyšetrovateľa dňa 21. októbra 2010 o 16.50 hod. pod sp. zn. VII/1 Gv 112/10-61 na Špecializovaný trestný súd podľa § 87 ods. 1 Tr. por. návrh na vzatie do väzby obvineného JUDr. P. P. z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por., pričom prílohou tohto návrhu bol predmetný vyšetrovací spis.

Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa § 3 ods. 3 veta prvá zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je **zákonným sudcom** sudca, ktorý **vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde** a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobne preskúmal predložený spisový materiál, pričom dospel k takému záveru, že v predmetnom prípade došlo k závažnému procesnému pochybeniu, keď v rozpore s čl. 48 ods. 1 Ústavy SR nerozhodol vo veci „zákonný sudca“, čoho následkom je napadnuté rozhodnutie nezákonné. Špecializovaný trestný súd teda nebol príslušným na konanie o vyššie citovanom návrhu prokurátora na vzatie obvineného JUDr. P. P. do väzby, a to z dôvodov nižšie uvedených.

Podľa § 24 ods. 1 Tr. por. úkony pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní vykonáva súd, ktorý by bol príslušný na konanie o obžalobe; ak je takých súdov viac, úkony vykonáva súd, v ktorého obvode je činný prokurátor, ktorý podal príslušný návrh.

Podľa § 14 písm. a/ Tr. por. pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu sa vzťahuje na trestný čin úkladnej vraždy.

Podľa § 14 písm. l/ Tr. por. pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu sa vzťahuje **na trestné činy súvisiace s trestnými činmi uvedenými v písmenách a/ až j/ alebo k/, ak sú splnené podmienky na spoločné konanie.**

Podľa § 16 ods. 5 Tr. por. ustanovenia odsekov 1 až 4 sa nevzťahujú na trestné činy, ktoré patria do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu. Špecializovaný trestný súd vykonáva konanie o trestných činoch patriacich do jeho pôsobnosti v prvom stupni.

Podľa § 18 ods. 1 Tr. por. o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote.

Podľa § 18 ods. 4 Tr. por. ak je **osoba podliehajúca pôsobnosti okresného súdu alebo krajského súdu súčasne stíhaná pre iný trestný čin, ktorý vecne súvisí s trestným činom, na ktorý sa vzťahuje právomoc Špecializovaného trestného súdu, Špecializovaný trestný súd vec prejedná a rozhodne, aj pokiaľ ide o súvisiaci trestný čin. Ináč sa ustanovenie odseku 1 v pomere medzi okresným súdom alebo krajským súdom na jednej strane a Špecializovaným trestným súdom na druhej strane nepoužije.**

Podľa § 19 ods. 1 Tr. por. spoločné konanie vykonáva okresný súd v sídle krajského súdu, ak je príslušný vykonávať konanie aspoň o jednom z trestných činov podľa § 16 ods. 1. Ak však čo len jeden z trestných činov patrí do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu, spoločné konanie vykonáva Špecializovaný trestný súd.

Čo sa týka odôvodnenia príslušnosti Špecializovaného trestného súdu sudcom pre prípravné konanie, z napadnutého uznesenia (str. 4) vyplýva, že „*Sudca pre prípravné konanie podaný návrh preskúmal najskôr z hľadiska, či bol návrh ÚŠP doručený vecne príslušnému súdu a včas. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že návrh bol podaný na vecne nepríslušnom súde (pôsobnosť súdu daná v zmysle § 14 písm. a/, písm. l/ Tr. por.), alebo ...*“

Na tomto mieste je potrebné poukázať tiež na tú skutočnosť, že v zmysle ustanovení § 18 a § 19 Tr. por., upravujúcich podmienky na vykonanie spoločného konania, môžu analogicky postupovať tiež OČTK počas prípravného konania.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 18 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že o trestných činoch, ktoré spolu súvisia, či už subjektívne (v osobe, osobná súvislosť), alebo objektívne (vo veci, vecná súvislosť), prípadne nie je vylúčená ani kombinácia subjektívnej a objektívnej súvislosti, **možno** vykonávať spoločné konanie (forum connexitatis), ak to zrejme nebude

brániť ukončeniu veci v primeranej lehote. Primeranosť lehoty na ukončenie veci síce zákon výslovne neupravuje, treba ju však vždy posudzovať so zreteľom na konkrétnu prejednávajúcu vec. Cieľom spoločného konania je teda predovšetkým prejednať v jednom konaní všetky trestné činy toho istého obvineného (najmä v prípade viacčinného súbehu trestných činov), resp. trestné činy rozdielnych obvinených, ktoré spolu súvisia (ide najmä o prípady, ak sa na trestnej činnosti podieľajú rôznou formou trestnej činnosti – napr. spolupáchateľstvo, účasť, nadväznosť trestnej činnosti iných osôb na trestnú činnosť hlavného páchatel'a pri niektorých formách trestnej súčinnosti).

Ďalej je potrebné upozorniť na to, že zatiaľ čo vyššie spomenuté ustanovenie zakotvuje všeobecné pravidlo pre vykonávanie spoločného konania (fakultatívny inštitút), ustanovenie § 18 ods. 4 Tr. por. je jeho modifikáciou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej konštatuje, že pokiaľ ide o ustanovenie § 14 písm. l/ Tr. por., toto síce odkazuje na splnenie podmienok spoločného konania, avšak § 18 ods. 4 druhá veta Tr. por. výslovne zakazuje použitie všeobecných podmienok spoločného konania podľa § 18 ods. 1 Tr. por.

Z ustanovenia § 18 ods. 4 Tr. por. a § 14 písm. l/ Tr. por. vyplýva, že pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu je daná okrem trestných činov taxatívne uvedených v § 14 písm. a/ až písm. k/ Tr. por. i v prípade trestného činu (činov) toho istého obvineného vecne súvisiaceho (súvisiacich) s niektorým z trestných činov patriacich do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu, kedy je nevyhnutné vykonať spoločné konanie. Ide tu teda o obligatórne spoločné konanie o vecne súvisiacich trestných činoch jedného obvineného, kde aspoň jeden z týchto trestných činov je v pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu (§ 14 písm. a/ až písm. k/ Tr. por.).

Ustanovenie § 18 ods. 4 druhá veta Tr. por. pritom výslovne zakazuje iné spoločné konania s príslušnosťou Špecializovaného trestného súdu, ak by malo ísť o spoločné konanie pre trestný čin patriaci do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu a trestný čin patriaci do vecnej príslušnosti súdu iného druhu, aj keby boli dané podmienky spoločného konania podľa § 18 ods. 1 Tr. por. (napr. o vecne nesúvisiacich trestných činoch toho istého obvineného, resp. o vecne nesúvisiacich trestných činoch viacerých obvinených).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené len poznamenáva, že pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu podľa § 14 písm. l/ Tr. por. by prichádzala do úvahy napríklad v prípade jednočinného súbehu (jedným skutkom spácha páchateľ viac trestných činov), kde je vecná súvislosť trestných činov jedného obvineného daná v spoločnom skutku. Vecnú súvislosť medzi trestnými činmi toho istého obvineného na účely spoločného konania, ale naopak nemôže založiť len skutočnosť, že opakujúce sa trestné činy sú rovnakej povahy (R 32/1980).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň konštatuje, že ustanovenie § 19 ods. 1 druhá veta Tr. por. o príslušnosti Špecializovaného trestného súdu na spoločné konanie, ak aspoň jeden z trestných činov patrí do jeho pôsobnosti, možno považovať za nadbytočné, nakoľko ustanovenie § 18 ods. 4 prvá veta Tr. por. uvedenú otázku rieši. Rovnako nadbytočné je i ustanovenie § 16 ods. 5 Tr. por. **Pre stanovenie príslušnosti Špecializovaného trestného súdu, resp. vyjadrenie jej priority pred vecnou príslušnosťou iných súdov konajúcim v prvom stupni sú teda rozhodujúce a zároveň úplne postačujúce ustanovenia § 14 a § 18 ods. 4 Tr. por.**

Pokiaľ ide o posudzovaný prípad, z obsahu predloženého spisu vyplýva, že dňa 20. októbra 2010 došlo podľa § 21 ods. 3 Tr. por. (per analogiam) s poukazom na § 18 ods. 1 Tr. por. k spojeniu trestnej veci obvinených JUDr. P. P. a I. S., pôvodne vedenej pod ČVS: PPZ-243/BOK-ZA-2010, s trestnou vecou obvinených M. P., I. S., R. T., R. M. a P. D., vedenou pod ČVS: PPZ-193/BOK-ZA-2010, pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák., s tým, že ďalej sa bude konať pod ČVS: PPZ-193/BOK-ZA-2010.

Je potrebné zdôrazniť tú skutočnosť, že pokiaľ ide o príslušnosť OČTK, tak túto Trestný poriadok nerieši (k príslušnosti prokurátorov vid' § 46 až § 51 zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov) a tiež súd nemá v tomto smere možnosť žiadnej ingerencie. Po dôjdení veci na súd je však tento vždy povinný prioritne skúmať, či je v tom – ktorom prípade daná jeho príslušnosť v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku.

V predmetnom prípade dospel sudca pre prípravné konanie k takému záveru, že pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu je daná ustanovením § 24 ods. 1 Tr. por. s odkazom na ustanovenie § 14 Tr. por. (konkrétne § 14 písm. a/ a písm. l/ Tr. por.).

S vyššie uvedeným záverom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v žiadnom prípade nestotožnil. Predovšetkým považuje za potrebné poukázať na to, že v danom prípade vôbec neboli splnené zákonné podmienky na vykonanie spoločného konania. Medzi obzvlášť závažným zločinom úkladnej vraždy, na ktorý sa vzťahuje pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu (§ 14 písm. a/ Tr. por.) a zločinom krivej výpovede a krivej prísahy **neexistuje totiž absolútne žiadna vecná súvislosť (žiaden vnútorný vzťah)**, ako jedna zo základných podmienok potrebných pre vykonanie obligatórneho spoločného konania na Špecializovanom trestnom súde, resp. pre založenie príslušnosti Špecializovaného trestného súdu podľa § 14 písm. l/ Tr. por. (zločin krivej výpovede a krivej prísahy mal byť spáchaný v konaní vedenom proti obvinenému R. M., sp. zn. KRP-117/OVK-TT-2010, pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/ Tr. zák).

V predmetnom prípade tak došlo k absolútne neopodstatnenému a neodôvodnenému spojeniu dvoch vecne nesúvisiacich trestných činov, ktoré spája iba to, že sa na nich mal podieľať o.i. obvinený I. S.. Táto okolnosť však sama o sebe nemôže v žiadnom prípade odôvodniť vykonanie spoločného konania na Špecializovanom trestnom súde. To, že JUDr. P. P., stíhaný „len“ pre zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ a § 140 písm. c/ Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. (nie je daná pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu podľa § 14 Tr. por.), vystupoval ako obhajca v oboch trestných veciach, ku ktorých spojeniu došlo, nezohráva pritom v tomto ohľade žiadnu rolu.

Pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu nebola teda v posudzovanom prípade daná preto, lebo zločin, pre ktorý je obvinený JUDr. P. P. stíhaný, nie je jedným z trestných činov taxatívne uvedených v § 14 písm. a/ až písm. k/ Tr. por. a keďže menovaný obvinený nie je súčasne trestne stíhaný aj za iný súvisiaci trestný čin, spadajúci do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu, pôsobnosť tohto súdu nemožno odôvodniť ani s odkazom na § 14 písm. l/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že potom čo dospel k vyššie uvedenému záveru, a síce, že napadnuté uznesenie vydal „nezákonný sudca“, v dôsledku čoho je nezákonné nielen toto rozhodnutie, ale aj celé jemu predchádzajúce konanie na súde (pred sudcom pre prípravné konanie), nebolo potrebné sa zaoberať aj ďalšími námietkami

obvineného. Treba však zároveň podotknúť, že uvedené nebráni tomu, aby o prípadnom ďalšom návrhu na vzatie do väzby rozhodoval „zákonný sudca“.

Hoci teda Najvyšší súd Slovenskej republiky nebol povinný z dôvodov vyššie uvedených sa zaoberať aj ďalšími námietkami obvineného, považuje za potrebné sa na tomto mieste vyjadriť aspoň k niektorým z nich.

Pokiaľ ide o tú námietku obvineného, že pri jeho vzatí do väzby boli prekročené lehoty ustanovené v čl. 8 ods. 3 Listiny (24 hod. pre prepustenie zadržanej osoby na slobodu alebo jej odovzdanie súdu a 24 hod. pre vypočutie zadržanej osoby sudcom a rozhodnutie o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu), ktoré majú podľa jeho názoru prednosť pred lehotami ustanovenými v čl. 17 ods. 3 Ústavy SR a § 85 ods. 4 a § 87 ods. 2 Tr. por. (48 hod. pre prepustenie zadržanej osoby na slobodu alebo jej odovzdanie súdu a 48 hod., resp. 72 hod. pri obzvlášť závažných trestných činoch pre vypočutie zadržanej osoby sudcom a rozhodnutie o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu), tak k tejto je potrebné uviesť predovšetkým to, že uvedenou otázkou sa už viackrát zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky, pričom opakovane dospel k takému záveru, že v zmysle čl. 152 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR sú určujúce lehoty podľa Ústavy SR (vid' napr. I. ÚS 100/04, I. ÚS 141/04, I. ÚS 2/05 ,II. ÚS 38/05, II. ÚS 369/06, III. ÚS 220/04, IV. ÚS 64/05).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje tiež na tú skutočnosť, že v čase písania predmetného odôvodnenia, konkrétne dňa 23. novembra 2010 bol vydaný aj rozsudok ESLP vo veci Štetiar a Šutek v. Slovensko (medzitýmne rozhodnutie ESLP vo veci Šutek v. Slovensko, sťažnosť č. 17517/07 bolo prílohou odôvodnenia podanej sťažnosti), zaoberajúci sa okrem iného i vyššie uvedenou otázkou.

Z obsahu predmetného rozsudku vyplýva, že aj keď si je ESLP vedomý toho, že doktrína záväzného precedensu nie je na Slovensku formálne uznávaná, usúdil, že súdnu prax je potrebné brať do úvahy. Vzhľadom na to preskúmal judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a zistil, že táto vyzerá byť pomerne rozsiahla a jednoznačne uniformná v uznaní prednosti 48 hod. lehoty podľa Ústavy SR nad 24 hod. lehotou podľa Listiny. Pri vytváraní tohto postoja sa pritom Ústavný súd Slovenskej republiky opieral o zásadu „*lex posterior derogat legi priori*“ a ustanovenie čl. 152 Ústavy SR. ESLP má za to, že čl. 152 Ústavy SR poskytuje rozumný, aj keď nie priamy základ pre uprednostnenie Ústavy SR pred akoukoľvek inou legislatívou, vrátane Listiny. Pokiaľ ide o odlišný názor

vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave zo 16. februára 2006, tak tento je podľa jeho názoru pomerne nejasný a v každom prípade ojedinelý, bez ďalšieho nasledovania. Čo sa týka pravidiel vytvárania zákonov, o ktoré sa opierali navrhovatelia, ESLP zistil, že tieto boli prijaté ako uznesenia parlamentu a vlády a boli zverejnené v Zbierke zákonov. Nemajú teda právny status zákona, pričom ich právna záväznosť a účinok je pomerne nejasná predovšetkým s ohľadom na jednoznačnú judikatúru a presvedčivé zdôvodnenie Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Vo svetle vyššie zmienených úvah ESLP nenašiel žiaden dôvod - ani s ohľadom na princíp právnej istoty - na to, aby bol prijatý iný záver ako ten, že aplikovateľné právo bolo v súlade s Ústavou SR a že zákonná lehota na predvedenie navrhovateľov pred sudcu bola lehota podľa čl. 17 ods. 3 Ústavy SR a § 76 ods. 4 a § 77 ods. 1 Tr. por. účinného v danom čase, čiže 48 hodín.

Vo vzťahu k tej námietke obvineného, že o jeho vzatí do väzby nerozhodol „zákonný sudca“, keďže sudca pre prípravné konanie JUDr. Ivan Giertli nebol dočasne pridelený alebo preložený na výkon funkcie na Špecializovaný trestný súd v súlade s Ústavou SR a zákonom, uvádza Najvyšší súd Slovenskej republiky iba toľko, že riešenie tejto otázky nie je v jeho kompetencii, ale v kompetencii iného orgánu, konkrétne Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Napokon je potrebné upozorniť i na to, že nie je pravdou, ako tvrdí obvinený, že súčasťou predmetného vyšetrovacieho spisu nie je žiadna utajovaná príloha. Táto bola totiž po doručení Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 25. októbra 2010 uložená na pracovisku ochrany utajovaných skutočností. S ohľadom na jej obsah, ako aj obsah súvisiaceho spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky len na dôvažok uvádza, že v ďalšom konaní bude potrebné sa dôsledne zaoberať zákonnosťou získania dôkazu – prepisov správ, a teda i možnosťou ich následného použitia v predmetnom trestnom konaní.

Na záver je potrebné uviesť, že z obsahu spisu je zrejmé, že v predmetnom konaní došlo aj k ďalšiemu procesnému pochybeniu, keďže ani obvinenému JUDr. P. P. a ani jeho obhajkyňi nebolo doposiaľ doručené vyššie spomenuté uznesenie o spojení vecí z 20. októbra 2010, sp. zn. ČVS: PPZ-193/BOK-ZA-2010, v dôsledku čoho nemohol

obvinený ani využiť svoje právo podať proti nemu sťažnosť (§ 185 ods. 2 Tr. por.), a to napriek tomu, že táto by v zmysle § 185 ods. 6 Tr. por. nemala odkladný účinok.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené v enunuciáte tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 2. novembra 2010

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová